

כמו בכל הפסקה הייתה ההמולה בפיתה רבה. איש לא הבחין בבוועז שניגש לךן ואמר לו: "בוא אלי היום אחר הצהריים ונלמד ביחד לבחינה," וכשבועז אומר "נלמד ביחד" הוא מתכוון לומר: "אני אסביר לך," כי בוועז הוא הילד המצטיין בפיתה.

"נלמד ביחד לבחינה"... מהדהדות המלים באוזניו של רן, מהדהדות וצורבות. פניו מאדימות והוא חש מחנק בגרונו. אכן, בוועז גומל לו טובה תחת רעה... מוטב היה לךן אילו בוועז היה נוטר לו טינה. העזרה הזו, שמציע לו בוועז, כה מביכה, כה מכאיבה. רן מנסה להשתחרר מהמחשבות, אך לשווא, תמונת הטיוול השנתי שבה ועולה לנגד עיניו.

הטיפוס למצדה. הוא, רן, בראש; מוביל, מארגן שירה, מזרז את החבריה. בסוף הטור המתפתל כנחש מזדחל לו בוועז מתנשף ומתנשם. מחנך הכיתה צמוד אליו. מנסה לעודדו:

"עוד מאמץ קטן, בוועז, אתה יכול, אני בטוח בכך."
אך בוועז בשלו:

"זה לא בשבילי, אנוח מעט ואחזור."

והפיתה כולה רואה בעלבוננו של בוועז.

"נאט את הקצב," מציעה רינת, "כדי שהרונח בינינו ובין בוועז יקטן."

"זה יעודד אותו להמשיך," אומר חנן.

"חבריה, מה קורה לכם?" שואל רן בלגלוג, "תפסתם "טרמפ" על הקושי של בוועז? מה יש, קשה לכם ואתם מחפשים תירוץ?"

ואז, בלי מחשבה נוספת, שם רן את כפות ידיו על פיו וקורא בקול לעבר בוועז: "יאללה, צב, תזיז את

עלה ענוינו מערב ויבוא
שליחתנו מבקר ויראה
אקתנו עד ערב.

עצמך! אתה מעכב אותנו!" עיני כל הילדים ננעצות
ברן במבט מוכיח, אך לרן לא אכפת,
"מה יש, הוא אמר משהו לא נכון? בועז באמת עיכב
את המטיילים..."

רן מתעורר מהרהוריו וחוזר להמולת הכיתה.
"אפשר היה לומר זאת גם אחרת," הוא חושב,
"למשל: הי, בועז, עוד טיפת מאמץ! הנה, תראה,
אתה כבר קרוב אלינו," או אולי: "בועז, שלא
תחשוב שלנו הטיפוס הזה הוא קלי קלות, גם לנו
קשה, אבל זה עומד להיגמר. עוד קצת ודי!" ואולי
אפשר היה לשלוח שני ילדים שיעזרו לו מפלי
שהפיתה תרגיש. לא שיתמכו בו, בועז איננו נכה
חלילה: סתם ליווי ועידוד. איך הוא לא חשב על
כך?...

רן חש צורך עז לבקש את סליחתו של בועז, אבל
איך? הרי מה שהיה היה...
"רן, מה קורה לך? למה אינך עונה לי?" שמע את
בועז מבעד למסך ההרהורים.
"מה? ... כן! אבוא היום אחרי הצהריים ו... תודה
בועז."

מבטיהם נפגשו.

"סליחה..." אמרו עיניו של רן.
חיוך התפשט על פניו של בועז.

מהי, לדעתכם, משמעות החיוך שהתפשט על פניו
של בועז לפי סוף הסיפור?